© Vanessa Rábade

Las canciones

a partir de personatges i situacions de les peces
d'**Anton Txékhov**
text i direcció **Pablo Messiez**

22 – 25/04
Montjuïc. Sala Fabià Puigserver

lliure

TEMPORADA 20/21

Sobre l'espectacle → 3

Sinopsi → 4

En paraules de la companyia → 5

La premsa ha dit... → 6

Parlant amb el director → 7

Biografies → 8

Fitxa artística → 17

Informació pràctica → 18

Després d'enamorar-nos amb *El temps que estiguem junts*, Pablo Messiez torna al Lliure amb un dels espectacles de més èxit d'aquesta temporada als escenaris de Madrid. Una peça que neix del desig d'ocupar-se d'un sentit que sempre està en funcionament: el de l'oïda. Sentim el món i la música sempre i a tota hora, ja des de l'etapa embrionària.

© Vanessa Rábade

Sinopsi

A *Las canciones,* un grup de persones s'ajunta per escoltar deliberadament diverses músiques. I aquest acte, en principi inofensiu –gent que escolta i canta cançons–, els acaba transformant a tots. Coses que passen quan ens aboquem a un misteri.

VÍDEO TRÀILER
https://www.youtube.com/watch?v=L_E2DUxZNpo

FOTOS
https://www.teatrelliure.com/ca/programacio/tots-els-espectacles/las-canciones

En paraules de la companyia

Sembla que abans de néixer ja estàvem escoltant coses. Després, ja al món, ens vam veure envoltats d'entonacions. Amb el temps, algunes es van anar convertint en paraules. Paraules que vam aprendre a dir i a repetir fins oblidar que alguna vegada van ser música. I així vam créixer, amb el llenguatge i els seus sentits, atenuant la musicalitat a les paraules.

Per sort, també cantem.
I quan cantem, el cos recorda que hi ha alguna cosa més en les paraules que unes idees als llavis. Que hi ha molt més en cada nom que un desig de nomenar. Hi ha aire, moviment, voluntat i música. Per això ens acompanyen les cançons. Les que ens cantaven per dormir, les que vam cantar borratxos, les que estan lligades a un record per sempre, les que ens fan riure, les que no podem escoltar sense plorar. Per recordar-nos aquest misteri. El que coneixem abans de néixer. El de la música que hi ha a tot arreu.

Las canciones neix del desig d'aturar-nos en aquest misteri. I d'ocupar-nos del sentit sempre obert, el primer: l'escolta. Escoltar el món i escoltar la seva música contra la qual cap parpella protegeix ja que, com diu Quignard, cap parpella es tanca sobre l'orella.

El Pavón Teatro Kamikaze

La premsa ha dit...

“’*Las canciones* és el millor de Pablo Messiez”

Marcos Ordoñez, *El País*

“Té tanta poesia dins que és una lliçó estètica de primera magnitud [...] Té la força de la millor música, l'emoció del millor teatre. És una obra total”

Diego Doncel, *ABC*

“Messiez proclama sense embuts que la poesia, la música i l'escolta són premisses imprescindibles del fet teatral”

José Miguel Vila, *Diario Crítico*

“Una bella defensa de l'acte d'escoltar en aquests temps en què tots volen cantar”

Raúl Losanez, *La Razón*

ENTREVISTA

Parlant amb en Pablo Messiez

A *Las canciones*, un grup de persones es reuneix per escoltar música. Aquest acte, inofensiu, els acaba transformant a tots. Què té la música, que ens remou així per dins?

És un gran misteri. Quignard ho associa al fet de ser un sentit que ens acompanya des d'abans de néixer. I els tibetans sostenen que és l'últim sentit que ens abandona. Mentre que el llenguatge posa distància i ens separa de les coses i del món, la música impacta en la sensació, revelant que els límits són més borrosos del que un creu i la realitat molt més misteriosa del que els nostres ulls poden veure.

El text neix a partir de personatges i situacions de les obres de Txékhov. Per què vas decidir començar per allà? Quina va ser la connexió?

La connexió va ser l'últim monòleg de l'Olga, quan diu "la música sona amb tanta alegria, que sembla que aviat sabrem per què vivim, per què patim", mentre escolta la banda militar tocar. Aquesta idea de la música com a portadora d'un secret va ser el punt de partida per unir el món de Txékhov amb el de l'acció d'escoltar.

L'escolta és un acte absolut d'entrega. Creus que actualment, i en un món ple d'estímuls, ens parem realment a escoltar?

Diu Beckett a *Esperant Godot* que "l'aire està ple dels nostres crits, però la costum ensordeix". Crec que els hàbits, les lògiques a les que ens acostumem, tendeixen a generar una certa desatenció, una espècie de "pilot automàtic" d'allò quotidià que, de vegades, ens adorm. Per això pot ser tant vivificant anar al teatre i mirar i escoltar amb deteniment durant tot el que duri la funció.

Com vius la música en el teu dia a dia? És ara la música més necessària que mai?

Escolto molta música. És un refugi. Un espai, a més d'un temps, al que anar-hi a deixar-se tocar per allò que sona. No sé si és més o menys necessària. Sé que és. Que sempre ha estat allà la música del món. Fins i tot, abans que nosaltres. Hi ha música en els rius, en els arbres, en cada cosa del món. I seguirà havent-ne, quan el món segueixi sense nosaltres. Això també em resulta fascinant. El so infinit, abans i després de nosaltres. Potser allà hi radica un altre dels seus misteris. Escoltar música és entrar en contacte amb l'infinit.

Quines són les cançons de la teva vida?

Uf! Milers… tantes que nomenar-ne alguna em faria pena per deixar-ne d'altres fora... M'agrada molta música i de molts tipus. Totes les que sonen a l'obra m'encanten. Si penso en la meva vida, en cançons que m'hagin acompanyat durant molta vida, et diria... *O que é, o que é*, la versió de Maria Bethania, que diu: *Vivir/ y no tener vergüenza de ser feliz/ Cantar y cantar y cantar/ la belleza de ser un eterno aprendiz/ Yo sé/ Que la vida tendría que ser mejor, y será/ pero eso no me impide que repita/ Es bonita, es bonita, es bonita.*

© Vanessa Rábade

BIOGRAFIA

Pablo Messiez

director

Buenos Aires, 1974. Debuta el 2007 com a dramaturg i director de *Antes*, una versió molt lliure de *Frankie y la boda*, de Carson McCullers. Sobre els escenaris, porta més de 20 anys, ja que va començar a estudiar interpretació quan en tenia 12. Ha actuat per a directors de l'escena argentina com Leonor Manso, Cristian Drut, Rubén Szuchmacher i Daniel Suárez Marsal.

El 2005 participa amb Daniel Veronese a *Un hombre que se ahoga*, versió de *Les Tres Germanes* d'Anton Txékhov, que va fer gira per Espanya el 2006, va obrir la temporada del Centro Dramático Nacional al Teatro María Guerrero de Madrid i va arribar al Teatre Lliure (2007). Messiez va deixar Argentina el desembre de 2008.

Entre les seves obres, consta: *Muda* (2010); *Ahora*, una nova versió de *Antes* que va inaugurar la nova Sala Dos del Teatro Fernán Gómez (2011); *Los ojos* (2011); *Las criadas* (2012, Festival de Otoño a Primavera), adaptació del clàssic de Jean Genet; *Las plantas* (2012, primera edició del Fringe Madrid); *Rumbo a peor*, lectura escènica del text de Samuel Beckett on dirigeix Alberto San Juan; *Las palabras* (2013, Festival de Otoño a Primavera); *Los brillantes empeños* (2014), producció del Festival Internacional de Teatro Clásico de Almagro, creada a partir de textos del Segle d'Or espanyol a petició de la cia Grumelot; *La piedra oscura* d'Alberto Conejero (2015. Centro Dramático Nacional) per la que guanya el Premio

Max a la millor direcció i millor espectacle; *Los bichos* (Festival Teatro Bombón de Buenos Aires i Festival Temporada Alta); *La distancia* (2016. El Pavón Teatre Kamikaze), versió escènica de la novel·la *Distancia de rescate*, de Samanta Schweblin; *Ningún aire de ningún sitio* (2016. Festival El lugar Sin Límites, Centro Dramático Nacional); *Todo el tiempo del mundo* (2016. Teatro Palacio Valdés de Avilés); *He nacido para verte sonreír* (2017, Teatro de La Abadía), de Santiago Loza; *Bodas de sangre* (2017. Teatro María Guerrero del Centro Dramático Nacional), de Federico García Lorca; *El temps que estiguem junts* (2018. Teatre Lliure), que escriu i dirigeix per la Kompanyia Lliure; *He nacido para verte sonreír* (2018), nominada als premis Valle-Inclán; *Cae la noche tropical* (2018. Teatro San Martín de Buenos Aires), la versión escénica de la novel·la de Manuel Puig; *La verbena de la Paloma* (2019. Teatro de la Zarzuela de Madrid), versió que dirigeix en el marc del Proyecto Zarza; *La otra mujer (un concierto)* (2019. El Ambigú, Teatro Kamikaze), una peça inspirada en Nina Simone i la Nina de *La gaviota*. El setembre de 2019, estrena *Las canciones*.

Paral·lelament a la seva feina com actor, autor i director, ha anat desenvolupant la seva activitat docent en diferents institucions, com al Centro Cultural Ricardo Rojas de la Universidad de Buenos Aires, a Estudio 3 de Madrid, al Teatro del Barrio de Madrid i a la Sala Beckett. Ha publicat *Asymmetrical-Motion; Notas sobre pedagogía y movimiento* en coautoria amb Lucas Condró; *Las palabras de las obras*, recopilatori de part dels seus textos, i *El temps que estiguem junts*, tots editats per Continta Me Tienes.

© Vanessa Rábade

BIOGRAFIA

Javier Ballesteros

intèrpret

Format amb Juan Carlos Corazza, Fernanda Orazi, Manuel Morón, Hernán Gené i Fernando Piernas, entre d'altres, aquest actor madrileny ha participat en sèries com *Hospital Central*, *La pecera de Eva*, *Sin identidad*, *Apaches*, *La zona*, *Justo antes de Cristo* i en els llargmetratges *Sordo*, de Alfonso Cortés Cavanillas *i Como la espuma*, de Roberto Pérez-Toledo.

En teatre, ha treballat a *La ola* de Marc Montserrat Drukker, tot i que la seva experiència professional en el teatre comença amb la companyia ErrequeErre *amb La tempestad* i *Salomé*, passant pels muntatges de Fernanda Orazi *Encarnación, El futuro* i *El rumor analógico de las cosas*. També és ajudant de direcció *a Cuatro confesiones* de Bárbara Santa-Cruz, estrenat a Fringe14 i a *Petra*, d'Estefanía Cortés a La Casa de la Portera.

Ha escrit i dirigit curtmetratges com *Mirada perdida* i *Matar*, pel qual va aconseguir el premi a millor actor del Notodofilmfest. Degut al seu interès per la direcció escènica, ha format la companyia Mujer En Obras, estrenant el seu primer muntatge *LA*.

© Vanessa Rábade

BIOGRAFIA

Carlota Gaviño

intèrpret

Llicenciada per la Real Escuela Superior de Arte Dramático de Madrid (RESAD). Ha estudiat al Teatro de La Abadía, a la Michael Chejov Association (MICHA) d'Estats Units i a la Royal Academy of Dramatic Arts (RADA) al Regne Unit. És membre fundadora de la companyia Grumelot, amb qui des de 2005 desenvolupa el seu projecte artístic, no només com actriu, sinó també com a directora i dramaturga, pedagoga i productora. Com a actriu, ha col·laborat amb Robert Wilson, Gerardo Vera,Carlos Aladro, Brigid Panet o Pablo Messiez a espectacles com *Bodas de sangre, Todo el tiempo del mundo, Los brillantes empeños, Divinas palabras, Cara de plata, La dama del mar, #sobrejulieta, Malcontent* (versió lliure de Jose Padilla de *La duquesa de Malfi*, de John Webster), *Otro no tengo (Have I None)* de Edward Bond o *Playing The Victim* dels germans Presnyakov.

Amb Grumelot, també ha escrit i codirigit amb Iñigo Rodríguez-Claro *#sobrejulieta* i *John Wayne al pie del Monte Urgull*, i ha versionat *Sueño de una noche de verano* de Shakespeare; *La noche inacabada*, versió lliure del *Platónov* de Txékhov; *El valor de las mujeres* de Lope de Vega; *El Aquiles* de Tirso de Molina; *Un cine arde y diez personas arden* de Pablo Gisbert; *Eco y Narciso* de Calderón de la Barca; *Divinas palabras* de Valle-Inclán o *Sin título*, (versió lliure de *Comedia sin título* de García Lorca). També amb Iñigo Rodríguez-Claro ha creat la dramatúrgia dels espectacles de creació col·lectiva *#9manerasdehacerpolítica* (Surge 2016); *Scivias*, (ClasicOff 2017); *How To Disappear Completely* (Surge 2018) i *Fucking Lope* (ClasicOff 2018).

© Vanessa Rábade

BIOGRAFIA

Rebeca Hernando

intèrpret

Llicenciada en Interpretació Gestual per la Real Escuela Superior de Arte Dramático de Madrid (RESAD). Té una sòlida trajectòria teatral que comença a la Compañía Nacional de Teatro Clásico, de la qual en forma part durant cinc anys, i passa per diferents feines en diversos teatres de la capital, des del CDN fins el Teatro de La Abadía. Ha treballat amb directors com Eduardo Vasco, Helena Pimenta, Carlos Aladro, Eva Llorente, Vanessa Martínez i Vanessa Espín, entre d'altres.

Las canciones suposa la tercera col·laboració amb Pablo Messiez després de *Los brillantes empeños* i *Todo el tiempo del mundo.*

© Vanessa Rábade

BIOGRAFIA

José Juan Rodriguez

intèrpret

Actor amb vint anys de trajectòria teatral que inicia el seu recorregut professional el 1999 amb la companyia granadina Teatro del Sur. Des d'aleshores ha treballat per directors com José Carlos Plaza, Francisco Ortuño, Antonio Llopis, Andrés Lima, Helena Pimenta, Eduardo Vasco, José Padilla, Pablo Messiez o Josep M. Mestres i per a coreògrafs com Antonio Ruz, entre d'altres. Va formar part de la primera Joven Compañía Nacional de Teatro Clásico i del repartiment estable de la mateixa, en muntatges com *Las bizarrías de Belisa*, de Lope de Vega, dirigida per Eduardo Vasco; *El alcalde de Zalamea*, *El perro del hortelano* o *El burlador de Sevilla*.

En els darrers anys ha col·laborat amb la companyia Grumelot i amb el director i autor Pablo Messiez en muntatges com *Los brillantes empeños*, *Ningún aire de ningún sitio* i *Todo el tiempo del mundo*. Les seves feines més recents són els muntatges *Tiestes* de Séneca amb la companyia Grumelot, *Catástrofe* de Antonio Rojano i la triologia de ciència ficció de José Padilla *Las crónicas de Peter Sanchidrián*, estrenada a El Pavón Teatro Kamikaze.

© Vanessa Rábade

BIOGRAFIA

Íñigo Rodríguez-Claro

intèrpret

Actor i director nascut a San Sebastián i resident a Madrid. Llicenciat en Art Dramàtic per la RESAD, obté el CAP a la Universidad Complutense i fa el seu Doctorat en Humanitats a la Universidad Carlos III. Completa la seva formació amb artistes com Forced Entertainment, Owen Horsley, Sleepwalk Collective, John Wright, Greg Hicks, Katya Benjamin i Brigid Panet (RADA), J.Ed Araiza i Barney O'Hanlon (Suzuki i Viewpoints), Alberto Bernal i Manuel de Pablos (aula de música experimental), Cicely Berry, Vicente Fuentes o Ernesto Arias.

Forma part de la primera promoció de la Joven Compañía Nacional de Teatro Clásico, amb qui estrena de Lope de Vega *Las bizarrías de Belisa*, dir. Eduardo Vasco i *La noche de San Juan*, per Helena Pimienta. També amb la CNTC estrena *Entremeses barrocos* i *El condenado por desconfiado*, de Tirso de Molina, dir. Carlos Aladro. Participa a *In Bed With Messalina*, de Benjamin Askew, dir. Owen Horsley (ajudant de Declann Donnellan) al Courtyard Theatre; i protagonitza les produccions de Grumelot *Cuando llueve vodka* de Jose Padilla, *Otro no tengo (Have I none)* de Edward Bond, *Malcontent* (versió lliure de *La duquesa de Malfi* de John Webster), *Pelín the victim* dels germans Presnyakov i *Los brillantes empeños* de Pablo Messiez. També participa a *Don Juan Tenorio*, de Zorrilla, dir. Carlos Aladro.

Candidat a millor actor als Premios Max 2017 per *Todo el tiempo del mundo,* de Pablo Messiez. El 2018 participa a la gira de *Un tercer lugar*, de Denise Despeyroux i estrena com a director *Un cine arde y diez personas ardent*, de Pablo Gisbert i una versió lliure de *Tiestes* de Séneca.

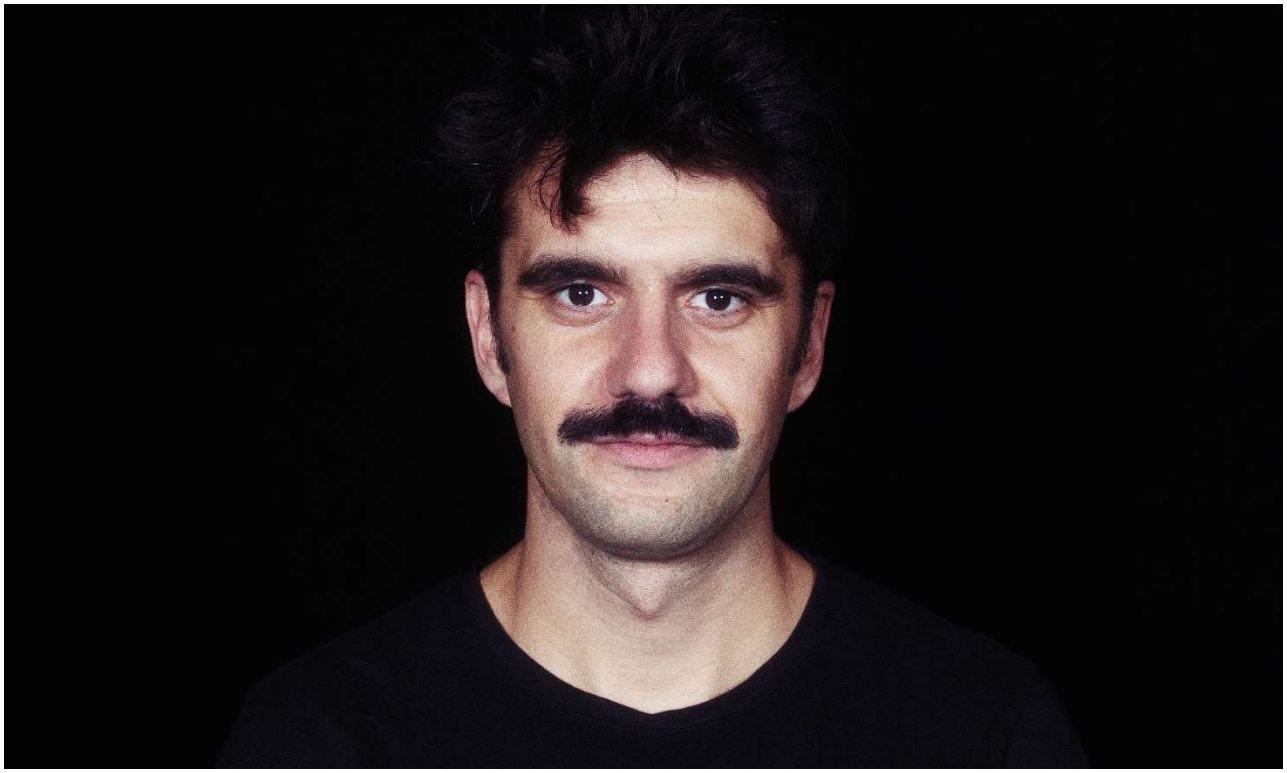

© Vanessa Rábade

BIOGRAFIA

Joan Solé

intèrpret i espai sonor

Com a actor, ha sigut integrant de la Kompanyia K (companyia jove del Teatre Lliure) on ha treballat en obres estrenades al mateix teatre, com *In memoriam: la quinta del biberó*, dirigida per Lluís Pasqual; *Àngels d'América*, dirigida per David Selvas; *El temps que estiguem junts*, de Pablo Messiez; *Nit de reis*, de Shakespeare, dirigida per Pau Carrió i *Moby Dick, un viatge pel teatre*, adaptació de Marc Artigau, dirigida per Juan Carlos Martel. També a *La selección*, d'Albert Arribas a la Seca Espai Brossa; *Un refugi indie*, de Pau Miró a la Sala Beckett i Temporada Alta; *El llarg dinar de nadal,* de Thorton Wilder dirigida per La Ruta 40; *Aquellos días azules*, dirigida i escrita per Marc Artigau, entre d'altres.

Com a dissenyador de so ha participat a *El temps que estiguem junts*, de Pablo Messiez; *La ronda.com*, de Bruno Fornasari, dirigida per Lluís Pasqual al Teatre Lliure; *Cúbit*, de Josep Maria Miró; *La colección*, de Harold Pinter, dirigida per La Ruta 40; *La mancha,* d'Albert Lladó, dirigida per Jordi Prat i Coll; *Al cel mos vegem tots plegats*, dirigida per Carlota Subirós; *El llarg dinar de Nadal*, de Thorton Wilder, dirigida per La Ruta 40; *Locus Amoenus*, de la companyia Atresbandes; *Un mosquit petit*, de Marc Artigau; *La dona que perdia tots els avions*, de Josep Maria Miró; *No parlis amb estranys*, d'Helena Tornero; entre d'altres. En alguna d'aquestes obres també ha realitzat la banda sonora.

© Vanessa Rábade

BIOGRAFIA

Mikele Urroz

intèrpret

Actriu navarra formada a la RESAD, amplia la seva formació a la Compañía Nacional de Teatro Clásico, al Teatro de La Abadía i a tallers de creació col·lectiva amb la companyia teatral Grumelot.

Al CDN ha format part de muntatges com *El laberinto mágico* (2015) i *Yo, el heredero* (2011). Amb Pablo Messiez ha treballat a *Los brillantes empeños* (2014) i *Todo el tiempo del mundo* (2016), sent *Las canciones* el seu tercer muntatge junts. Amb la companyia La Caja Flotante ha participat a *Fuera de juego* (2017) i *Catástrofe* d'Antonio Rojano, les dues dirigides per Iñigo Rodríguez-Claro (2018). També ha participat a *Gris/Mar* de Jose Padilla (2018) i *Marcela, la voz de la mujer libre* (2017), les dues dirigides per Ion Iraizoz i Mikele Urroz.

En cinema ha treballat amb el director Jonás Trueba en pel·lícules com *Los ilusos* (2013) i *La virgen de agosto* (2019); també l'hem vist a *Morir*, de Fernando Franco (2017) i en el curtmetratge *Dantzariak/Bailarines*, d'Axier Salazar (2016). També ha participat a websèries com *La supercafetera* i *Diplarama* i a la sèrie *Patria*, de HBO. També forma part de la segona temporada de *Capítulo 0*, de Ernesto Sevilla i Joaquín Reyes a Movistar+.

Fitxa artística

A PARTIR DE PERSONATGES I SITUACIONS DE LES PECES DE
Anton Txékhov

TEXT I DIRECCIÓ
Pablo Messiez

INTÈRPRETS
Javier Ballesteros, Carlota Gaviño, Rebeca Hernando, José Juan Rodríguez, Íñigo Rodríguez-Claro, Joan Solé i Mikele Urroz

ESPAI ESCÈNIC I VESTUARI
Alejandro Andújar amb la col·laboració de Mamen Duch

IL·LUMINACIÓ
Paloma Parra

ESPAI SONOR
Joan Solé

COREOGRAFIA
Lucas Condró

TRADUCCIONS
Lorenzo Pappagallo

AJUDANT DE DIRECCIÓ I SUBTÍTOLS
Javier L. Patiño

DISTRIBUCIÓ
Caterina Muñoz Luceño

COMUNICACIÓ
Pablo Giraldo

PRODUCCIÓ
El Pavón Teatro Kamikaze

Informació pràctica

HORARI
De dimecres a dissabte a les 19.00 h
Diumenge a les 18.00 h

PREUS
De 9 a 29 €

IDIOMA
Castellà

DURADA
1 h 45'

LLOC
Sala Fabià Puigserver

XXSS
#LasCanciones
@pmessiez

CONTACTE
Rocio Pedrol
M. 669 06 75 666
Mar Solà
M. 675 44 98 86
premsa@teatrelliure.com

Col·laboradors i patrocinis

entitat concertada amb

Ajuntament de Barcelona
Generalitat de Catalunya Departament de Cultura
Gobierno de España Ministerio de Cultura y Deporte inaem
Diputació Barcelona

membre de

mitos21
La Red de Teatros, Auditorios y Circuitos de titularidad pública española
apropa cultura

amb la col·laboració de

Sabadell Fundació
Estrella Damm

mitjans patrocinadors

LA VANGUARDIA
Time Out Barcelona

mitjans col·laboradors

3
Catalunya Ràdio
33
iCat

amb el suport de

TMB Fundació Transports Metropolitans de Barcelona
Família Torres Desde 1870

entitats col·laboradores

TR3SC El Club de Cultura
Biblioteques de Barcelona
En Residència Creadors als instituts de Barcelona
Dadà.

convenis de col·laboració amb

Diputació Barcelona | Institut del Teatre
FilmoTeca de Catalunya
Asociación de Autores de Iluminación
Ad'EC Associació d'Escenògrafs de Catalunya
esmuc
PaLLaSSoS SeNSe fRoNTeReS PaYaSoS SiN fRoNTeRaS cLoWNS WiTHout boRDeRS Ajuda Humanitària des de les Arts Escèniques
Casal dels Infants
amics de la gent gran Des de 1987 en bona companyia
arrels fundació
1866 AUB American University of Beirut
The Centre for the Less Good Idea
Mobile World Capital Barcelona
5G Barcelona
UOC Universitat Oberta de Catalunya
upf. Barcelona School of Management
Biblioteca de Catalunya